

Gheorghe Calamanciuc
TOAMNELE LUI ADAM

Concepție grafică: Adelaida Țibuleac, Andrei Popa
Paginare computerizată: Alexandru Roșca

Gheorghe Calamanciuc

T O A M N E L E

L U I

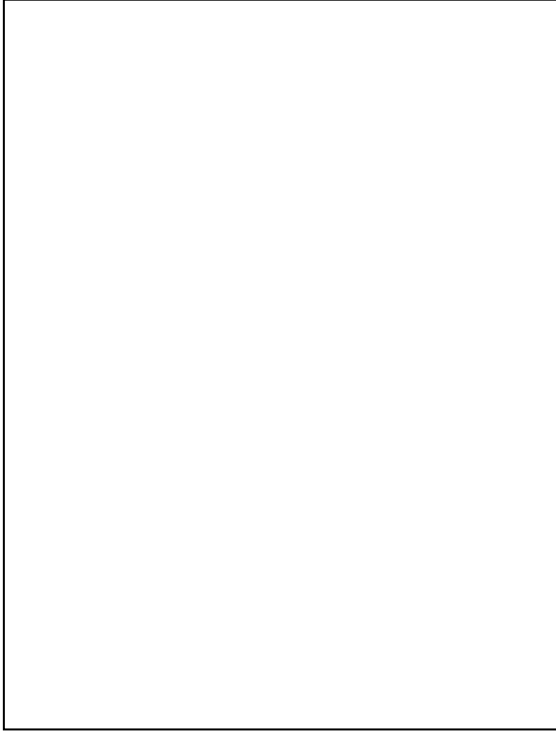
A D A M

PSALMIST LA COMPUTER*****

Poezia ține de singurătate. Ea e născută de singurătate, de teama singurătății. Ca o liană care se aruncă peste zid de penitență, întru a dării celor dinăuntru lumina verdelui, reflexele orizontului, susurul sevei de sus. Dar, în primul rînd, să restituie speranța pierdută sau pe cale de a se pierde. Așa mi se arată aceasta de multe ori. Poezia care vine să îmbărbăteze. Lumea. Dar, în primul rînd, pe cel care-i rînduiește cuvintele. El, poetul sau psalmistul, vrea să vorbească lumii despre sine și lui - să-și vorbească despre ale lumii. Și nu-i ies decît rugi. Ruga lui e, de regulă, fără cuvinte. Sau cu cuvinte puține. În care încap multe. În primul rînd, durere. El scrie cu penița suferința. Cuvintele lui au urechi care aud. Și inimă care se zbate. Numai plînsul lui nu are ochi. Pentru că ochii lui sînt deschiși înăuntru. Acolo, la cele pipăite de vederea lui, nu îngîna decît un singur cuvînt: „Doamne...”, încercînd să-i desfășoare sensurile pe file și, iată, cuvintele devin neputincioase, ele nu pot spune decît suferință, decît tristețe, decît speranțe, decît lumini... De la Dosoftei, Alexandru Macedonski sau Tudor Arghezi, literatura română a cultivat psalmul cîntat, sau mai degrabă plîns în biserică și în afara ei, acompaniat de harpă sau de susur de computer, ceva mai încoace. A scrie azi psalmi, cînd sensibilitatea secolului e alta, e un risc artistic, dar și un curaj. Deși secolul nostru e plin de asceți în orașe, profesți la televiziune, vizionari - în fața Internetului.

Gheorghe Calamanciuc s-a regăsit pe sine în tematica biblică, personajele Cărții Sacre descind în timpul contemporan nouă, pentru a prelungi sacrul în profan și pentru a putea reciti cu alți ochi file din devenirea noastră. Astfel, în psalmii lui Gheorghe Calamanciuc, Neamul e văzut lovit cu pietre, pus pe cruce, răstignit și așteptat să învie. Cuvintele îl „învață a întineri”, îl „deprind să renască”, dar tot ele îl fac să se prăbușească („Pe unde calc, se surpă pămîntul”) și să se simtă părăsit („Sunt un pomăt părăsit, Doamne!”). Totul e așteptare, iar așteptarea e împlinire, atunci cînd cuvîntul ia parte la spiritualizarea trupescului și la materializarea spiritului, pe care Goethe le auzea pulsînd în profeți și psalmiști. Gheorghe Calamanciuc ne oferă o carte care se vrea disecția unei secunde, carte pe care autorul o mai visează și după ce a scris-o. O carte alcătuită din mai multe gînduri, sentimente, parabole, metafore, fraze, care pot fi rezumate într-un singur cuvînt: „Doamne!” Iar în acest cuvînt altădată încăpuse întreg Universul!

Nicolae Dabija

RESTANȚIER

Răstignitul

Sunt răstignit pe suferință din pânțele mamei.
Din clipa când lumina mi-a străpuns, cea dintâi,
văzul,
ea era de-acum cuibărită în fagurele crud
al sufletului meu.

Carnea-mi de miel, sângerată, osul fragil
ca mugurii crinului
erau pândiți de ochiul, căscat și flămând,
al disperării.

Primii mei pași tremurați
spre buza groasă a hăului pornitu-au.

Lacrima dintâi ce mi-a fript obrazul
anunța invazia tristeților lumii.

Întâile silabe rostite grămăjoară
erau primul din poemele mele arse
de suferință,
în care aveam să mă-nalț, tot căzând,
cu bocetul Neamului meu, încă pe deplin
nenăscutul.

Recuperând timpul

Creieru-mi tropăie în ritmuri sălbatice !
Simt cum îmi sparge osul fierbinte.
Se apropie, şuierător fâlfâind,
negura.

Trebuie să recuperez cu orice preț
timpul pierdut.

Mă trag de mâneci, lascive, ispitele.
Feriți-vă în lături, vâpăi siropoase!
N-am nici un minut pentru voi –
fiecare nervuleț al creierului,
înebunit de țâța metaforei,
cerșește poezie !

Restanțier

Ce păcat ! Ce păcat !
Cele mai frumoase poeme au fost de-acum scrise.
Îmi rămâne doar să-mi fac loc, strecurându-mă,
în unele cuvinte sincopate,
să-mi las lacrima după unele virgule,
înaintea unor semne de-exclamare.
Să mai vin c-o metaforă tristă,
după unele semne de-ntrebare,
să sufăr,
să sufăr,
mai adăugând unele puncte timide
de suspensie...

Zadarnic îmi ard sufletul în fiecare silabă,
înflorind-o și iernând-o în patimi.
Cele mai frumoase poeme
respiră de milenii în creierul pământului.

Mie mi-a rămas să rescriu suferințele lor.
Doar să le rescriu.

Martie

Ce martie prăpăstios – cu zarzări înfloriți și plânși
de ploi reci ca moartea.

Piei, urâciosule,
cu zorile tale-amăgitoare ce pretind
că-mi renasc lumina în iarna cuvintelor.
Dispari în așteptările mele zadarnice,
în suferința-mi care e gata să intre în verdele tău
timid,
de pe-acum bolnav de dispariție.

Atât. Mai mult n-am ce-ți pune.
Nu meriți.

Deșert

Gândul mi-e putred – nu poate baremi să-mi spună
că n-are ce-mi spune.

Pixul sperie liniștea. Tremur când sună telefonul
ca un hăituit de câini în câmpul deschis.

E o oră scârboasă
când se săvârșesc crimele din lașitate.

Clipele se scurg gătuite. Alunec în somn pe jumătate.
Revin iar și iar la starea de veghe când vreau,
de neputință, să urlu,
dar tot efortul mi se oprește în gât.
Capul mi-e deșert ca o prostie sferică.

E jalnic să mori sau chiar să adormi,
așa curățat pân' la oase de gânduri –
n-am șansele să ies din așternut, ca un abur uscat,
să pătrund prin crăpăturile ușii și să rămân,
de-un pai de cuib suspendat, între cer și pământ ?

Fără moștenirea lui William

“Totu-n sine este nimic”,
șoptea William, adunând lacrimile sonetului
în basmaua inimii, arse de dorul tău,
femeie.

Mai cade o noapte, fără tine, peste singurătatea-mi.
Ai renăscut, iată, după aproape patru sute de ani,
viscolind în mine aceeași vrajă, chinuitoare,
de mistere,
deschizând aceleași ruine de “plânsuri deja plânse”.

Tu ești aceeași – eu doar altul sunt.
Cu noaptea și singurătatea, care n-au pereche
din simplul motiv,
c-au refuzat, lacome de noi senzații,
îndărătnicele,
să le moștenească pe-ale lui William.

Cu și fără tine

1.

În zori,

aerul din casă nu avea parfumul
trupului tău de mintă albă.

Mi-am dat seama atunci câtă transparență
mă trece, metalică,
fără tine.

2.

La prânz,

când pasul tău murmurător de vrajă
înfiora alte praguri,
amiaza s-a lăsat, vineție,
acoperindu-mă.

Și bătea dinspre miriști vânt
de spânzurat.

3.

În amurg,

veneau tăceri somnoroase,
de-mi mulgeau creierul.

Printre meri, în grădină,
unde pasul tău semănase,
alb,

cântări de dor, limpezi,
se coceau spinii, fumegau florile...

4.

Noaptea,

dar noaptea veneai negreșit.

Îți treceai mâinile de prunc ostenit

peste ochiu-mi deschis în adâncuri fierbinți,

peste pieptu-mi strivit de căință

și nduioșată de-atâta-ascultare,

pluteai cu mine la braț peste valuri de-oglinzi,

peste câmpuri de maci sunători.

Te opreai lângă puțuri,

culcându-mă

pe pietre moi, colorate.

Eram,

întru totul eram copilul tău răsfățat

dintr-o noapte și mai răsfățată

ce nu putea fi mințită nicidecum

și de nimeni.

Pericol

Crede-mă:
dacă nu-ți vorbesc de dragoste
mai mult,
e pentru că nu vreau
cuvintele –
alge de mărgăritar înșelător,
să-mi descarce sufletul
de tine.

Sătul de mine

Ce sățioasă și-ncărcată de senzații bizare
e noaptea asta, femeie, tu, care, se prea poate,
la ora asta frântă înspre miezul ei,
dormi înecată în vise.

E martie,
dar după geamuri turbă un vânt
de noiembrie.
Creierul și-a încheiat programul.
Gândurile-mi plutesc carne, scuturate de rod,
prin spații unde vidul plodește păianjeni uscați.

De sătul ce sunt de mine,
m-am pus într-un cuier, lângă ușă,
acoperindu-mă cu haine ponosite.

Mai spre toamnă, iubito,
ai să mă descoperi, poate, acolo
mâncat de molii de-atâta tristețe...

Hai, mai șoptește-mi

Mă usuc și mă las văduvit de speranțe,
ca miriștea.

La capătul răbdării mele pândesc ochii căscați,
gălbejiți
ai suferinței.

Mă surp în mine, cu cruzime mă surp
și mângâierile tale, unico, mă dor,
nedumerindu-mă,
ca pe zarzări – zăpada dulce a florii renăscând
în octombrie.

Hai, mai șoptește-mi cu gura ta de mărgean ispitor
că nu poți trăi fără mine:
cerul, ah! mi te-ar strivi, aerul te-ar năbuși,
verdele te-ar veștezi, toamnele te-ar înflori
etc., etc. și tot așa,
până ce vorbele tale, legănându-mă,
vor face din pustiul din mine o oază cântătoare
să-l pot invita pe Dumnezeu să-și petreacă acolo
duminicile.

Oboseala

Ce sfâșietoare-oboseală
ai trimis spre pământul nostru, o, Doamne !
Oftează, de-oboseală, sub picioarele mele, bulgării.

De-oboseală,
putrezește, mirosind a vechi, aerul,
se-ngheboșesc blocurile și arborii.

De-oboseală,
cerul se lasă, găurindu-se, pe cruci și antene.

De-oboseală,
ușile bocesc în balamale,
vântul se culcă pe-arbuști,
cântecul picură-n viori și partituri.

De-oboseală,
Maica Precista ațipește pe creștetul Pruncului,
pasărea și-a înghițit ciripitul,
sforăie pe bombe, adormiți, teroriștii.

Moartea nu-și poate ridica gheara
până la butonul soneriei.
De-oboseală...

Gri

Culoarea gri mă învăluie pământiu.
Griu-ul
îmi izgonește din ochi toate celelalte culori,
strangulându-le.

Când mă scol,
gri
îmi rânjește-n fereastră.
Cu el mă spăl pe dinți și obraz,
cu el ochii mi-i șterg.

În troleibuze,
mutrele pasagerilor sunt țesute
în gri.

Colegii îmi întind mâna lor
gri
și eu le-o întind pe-a mea
gri.
Străzile, zăpada de pe crengi sunt
gri.
Acasă revin la o oră de-asemenea
gri.

Femeie,
lumina așteptărilor mele,
și zâmbetul tău este
gri ?!

Viscolul diavolului

Suferințele mele au umplut zarea,-ngrelând-o,
băgând-o-n pământ.
Coboară cerul viscolind negru.

Invoc o divinitate palidă, fără adresă,
să mă consoleze,
dar în ochii-mi deschiși și tulburi
încep să cearnă nisipurile etiopice.

Doamne, păzește-mă !
E viscolul diavolului rățacit.

Boabă respirând

Ajută-mi să-mi mănânc disperarea, femeie, tu,
încărcată de mine până-n unghiile de porțelan.
Rupe-mi băierile gurii, să intre toată – vâscoasa,
colțoasa ! –

s-o rugum, s-o înghit, s-o arunc
dușmanilor mei pizmăreți ce mă latră-n surdină.

Voi fi atunci,
trestio cu surâs de lămâie,
iedul tău împăcat cu lumina și umbra,
iedul tău spăsit și cuminte
ca o boabă, respirând, de ceară,
uitată de Dumnezeu pe-o pajiște verde
a Raiului.

Ascunzătoare

Te-am ascuns la loc de nădejde –
sub inimă.

Stai cuminte și plivește-mi urâtul, mâhnirea,
regretele vechi, împietrite.

Trudește, femeie târzie, cu gura de coral dulce,
plivește-mi sufletul, grijește-mi-l –
să-l am încărcat iarăși de lumina ta curățitoare
și plânsă.

Balena albastră

Nopti de-a rândul mă înghite balena albastră.

Rătăcesc, plutind de-a rostogolul,
prin hăul sinistru al pântecelui său și strig ! strig !
încându-mă.

Calmarii-mi pătrund în gât,
antenele crustaceelor îmi împung ochii, urechile,
părul răvășindu-mi.

Urlu înfundat. Toată disperarea
mi s-a scurs în degetele mâinilor și picioarelor
care caută, caută sprijin !
Iată-mă, chircindu-mă, iată-mă, ghemuindu-mă –
oboseala-mi pătrunde-n țesutul creierului,
în osul de la șira spinării,
paralizându-mi globul ochilor.
Sunt terminat ? Încă nu – frigul !!! Acum simt frigul,
carnea împietrindu-mi.
Mă trezesc, mă pipăi – sunt viu !
Mai arunc o plapumă pe mine – n-ajută.

Iat-o vine...Iat-o se-apropie...liniștea...
O, Doamne ! Ia-mi somnul, ia-mi-l, izbăvește-mă...

Ațipesc totuși...O peșteră albastră se deschide,
clătînându-se...Balena... Balena albastră !!!

Atât

La acest început de iunie, melancolic,
aștept să mă suni iarăși și să-mi spui că mai visezi
să ai o casă cu tihnă leneșă în toate odăile,
pui de soare, blânzi, în ferestre,
podele așternute cu covoare tămăduitoare.

O, Doamne ! ai exclamat cândva, legănată
pe respirația mea,
și cu pereți adormind, seară la seară,
în lumina icoanelor.

Și-n casa ceea să mă ai doar pe mine
și-o pisică albă cu mieunat de miere.
Atât.

Regina din irișii lui Villon

L-am prins astă noapte pe Francois Villon
cu mâna-i de vagabond nespălat în buzunarul
paltonului.

Ce cauți, borfașule, în buzunar străin ? îl întrebai.
«Nu mă da poliției, mă rugă. De vrei, ți-o aduc
pe Blanche, regina. E un crin de vis – îți jur !
Ai să-ți curăți cu ea garsoniera de singurătate.
M-a părăsit ! »

Îl privii în față : mințea.

Regina Blanche își scotea, în irișii lui Villon,
corsetul.

Reînhumați-mă-n toamne

Carnea mea tânjește după ploii oarbe.

Întorceți-mă-n octombrie sau ceva mai târziu.

Oasele mele bocesc după pâcle și ierburi fripte
de brumă.

Iarna asta cu-omături ca nisipul mă dă în arsuri,
mă-nviorează subit, canceros.

Redați-mi toamna cu arbori triști și pleșuvi.

Lângă ei, pot să-mi ascult inima.

Înapoiți-mi amurgurile vineți și tânguitoare
de noiembrie.

Reînhumați-mă-n toamne. Să-ncep a crește iarăși
în repaos.

Ca o cugetare timidă

Am să te pierd în lumina amiezii.
Așa cum ești, mică,
ai să te desfaci în dulceața luminii
și-are să-ți rămână doar aroma zburătoare a trupului.

Ca o cugetare timidă te-apropii de mine și teamă mi-e
să nu-ți frâng mâinile în săruturi...

Aorta

În tropot de copite, mistreții
îmi agonizează zilele și nopțile.
Lăsați în genunchi,
îmi pasc rinichii, ficatul, plămâni,
rumegându-mi, somnoroși, râma isofagului.
Proptindu-și boturile roze pe furca laringelor,
își iau o pauză. Odihnesc.

Înviorați, îmi pasc apoi și faringele.
Vor să-mi devoreze creierul ?!
Mă fac ghem. Mă sfredelesc în răbdări surde –
îi aud grohăind. Uite-i, cotesc înapoi înspre inimă.
Dinții lor roșii rup hulpavi carnea-nfiorată –
își fac drum spre
a o r t ă !

Oprește-i, Doamne !
Acolo, creierul meu, aproape ruinat,
își tănuiește doinele sângelui.

Râvnind descântecul

Agonic mi-e versul. Și tu, femeie,
normal ar fi să-l descânți în răstimpuri:
    să mi-l surâzi ușor, ușor
    pe petalele buzelor;
    să-l legeni în șoapte,
    noapte de noapte,
    copilărindu-l;
    să mi-l mai porți,
    cât poți,
    prin apele ochiului,
    sub vraja ghiocului,
    colorându-l.

Într-un cuvânt, să reverși peste agonia lui
devoratoare
farmecul împăcatului tău suflet
cu dumnezeirea...

Albul filelor

Am strictul necesar să fiu dus
în mica-ascunzătoare publică a tăcerilor netulburate:
un costum negru cu pantaloni scurți, o cămașă albă,
foșnitoare,
pantofi galbeni și mai multe cravate;
patru sertare cu regrete scrise și neterminate;
unul, cu remușcări mari,
două, cu remușcări mici, neînsemnate;
un album cu fețe anonime, altul –
cu obraji ce îndeamnă la bocet. Și printre ele,
printre ele,
cu plânsul în surâs împietrindu-se,
și câteva poze-ale tale.

Te pricepi tu: speli vesela de lacrimile lumânărilor,
deschizi albumul și lași mărgăritarele tulburi
ale ochilor
să-ți curgă pe albul filelor.

Atât a rămas comun între noi
de la nașterea misterului crud ce ne-a ținut mereu
înstrăinați și singuri...

Ataraxia

Ataraxia mi-a coborât, gălbejită, în suflet.
Apele lui învolburate au adormit, siropoase,
și-o împăcare de vis moale și tulbure
îmi învelește creierul fierbinte.
Și sub ochiul meu mirat mă transform
într-un ied bătrân și cuminte.

Mi-e bine.

Mă mănâncă un pic fruntea-mpăroșată
unde-mi ies coarnele, dar suport.
Mai zbier moale, în răstimpuri,
când mă lovesc trecătorii cu piciorul –
îmi spun să eliberez trotuarul și să plec
în crângul de la fostul lac comsomolist
să dispoi frunzarii.

Nu pot s-o fac însă. Veninul amărui și dulce
al ataraxiei
a trecut și-n venele iedului și acum,
sărmanul de mine,
îmi ling blana de somn și aștept ziua
când n-am să pot aștepta nimic.

Înec

Sunt prizonierul lacom al mângâierilor tale
lacom.

Și-am să mă înec, odată și-odată, în ele
ca într-o apă de smaralde-n care bate –
într-un refren ars de iubire –
inima ta.

Poemele matinale

Acest poem matinal ți-l scriu pe geana zorilor.
Cu metafora lui rouată, ai să-ți speli obrazul de crin,
dimineața.
Cu semnele lui de-ntrebare, ai să-ți potolești mirările.
Cu cele de exclamare, ai să-ți trezești patima
adormită.
La punctele de suspensie, să fii îngândurată, rugu-te.
Lipește-ți tâmpla de ele și-ncearcă să înțelegi:
ce gânduri muncite creierul mi-au fript,
sufletul mi-au rupt...

Poemele matinale sunt cele mai deschise spre tine.
Îți poți clăti, cu lacrima lor, sânii, sâmbăta
spre duminică.
În serile lungi, de ne-somn, îți poți îndulci cu ele
cafelele.

Așa sunt poemele mele scrise pe geana înflorată,
de mărgean, a dimineții.
Învelește-ți cu ele sufletul.
Dacă mai sunt în el, să nu pot evada nicidecum.

Disperare, sânge-nvolburat

Ies din disperare senin, ca magistrul Luis de Leon,
din pușcărie.

Dar nu găsesc mereu un loc în Univers pe care
piciorul să-mi pun.

Înfipt în el, să-mi ridic ochii să-i frigă lumina,
s-aștept sunetele, culorile să-mi curgă flămânde
în simțuri.

Ies din disperare senin,
dar revin în ea numaidecât, ca un condamnat al
soarelui.

Ah, disperare, tu, negru sânge-nvolburat,
fără de care viața mi-ar fi un heleșteu cu pești
îmbătrâniți și sătui !

Repaosul transpirând

Iar am alunecat în mine. Și sunt singur –
o umbră căzută-n pustie.

Mă caută-n amintiri prietenii vechi.
Mă caută-n baruri prietenii noi.
N-au cum mă găsi. Sunt adânc alunecat în mine
și o melancolie de trestii
îmi pune straturi-straturi pe suflet frunze
de noiembrie, bătrâne.
Uite-l, acoperit, uite-l, îngropat în toamnele târziului.

Și repaosul negru, transpirând de dorul lui,
și repaosul negru...

Urme

Respir aerul parfumat de rozele alveolelor tale –
după ce-ai plecat, am grijă să nu deschid oberlihtul.

Lumina ochilor ți-a rămas să tremure dulce
pe cele câteva pagini deschise de carte.

Cana din care-ai băut cafeaua gravează aerul trist
cu amprentele petalelor de trandafir ale gurii tale
ce mă fac mereu nebun de legat.

Sânii tăi – două ispite cu unduiri ale crinului,
au rămas proiectați în oglindă,
adormind-o-n rotunzimi albe.

Ah, și picioarele, și picioarele –
pe unde-mi poartă-acum ele,
misterioasele,
seducătoarele,
sărutul ?

Pâinea

Mă pietrific. Simt cum îmi hibernează simțurile,
în așteptarea repaosului.

Luminile, înconjurându-mi trunchiul,
viscolesc în preajmă hohotind.

Mă las târât de pașii de lut. Simt cum mă împrăștii
în cele patru zări.

Ajută-mă, Doamne, s-ajung în spatele blocului
să-mi cumpăr o pâine.

La întoarcere,
câinii refuză să mă latre, ironici.
Razele soarelui, scăpătând, îmi sparg ochiul.
Ochii – am doi. Scuzați, unul, între timp, amurgise...
Caut să descui ușa vecinului de la etajul de jos –
nu se potrivește cheia.
Peretele mi se-apropie de umăr – urc.
În prag mă așteaptă pisica mea neagră.
Miaună alb – e flămândă. M-apuc de perdele – cad.
Pâinea !!!

Sunt al lui dincolo

Cu fiecă deschidere sau închidere a ochiului,
sunt al lui dincolo.

Cu fiecă cuvânt zămislit sau gândit,
cu fiecă boare de cântec, auzul desfrunzindu-mi,
sunt al lui dincolo.

Mă-ngălbenesc des culorile blânzi.
Mă-nșenină sunetele dulci și cumiți.
Mă înștrăinez de limpezimi adânci, tămăduitoare –
tot mai mult al lui dincolo sunt.

Mi-e mai mult al lui dincolo pasul clătinat.
Mi-e mai mult a lui dincolo răbdarea cu care
mă las înghițit de nimicuri târzii,
capturat de aparențe bătrâne,
tulburat de mângâieri false.

De-aceea lași cerul,
cu fiecă deschidere și închidere a ochiului,
să mă strivească,
o, Doamne ?!

Exclamație pentru târziul salvator

E inutil să mai fac ceva – în mine-ai pătruns toată,
risipindu-te în flăcări
prin toate celulele trunchiului meu tulburat.

Rămâi de-acum acolo.
Cât mai aproape de creierul meu injectat cu ne-somn,
spăimântat de nădejdi spulberate.

Unde-ai fost tu până acum,
femeie a târziului salvator ?

Schimb

Mi-am tras creierul la xerox și-am intrat în piață.
“Cât ceri pe el, domnule ? ” mă întrebă-o femeie,
cu unghiile roze cercându-l de-i proaspăt.

Îi răspund că nu-i de vânzare.
L-aș schimba pe-un creier de lup
în mai multe-exemplare,
să-mi pot urla, în răstimpuri, disperarea.

Înmormântată-n vers

Continui să te înmormântez în vers,
femeie cu surâs de floare-ngândurată.

Capul, cu fruntea-ți enigmatică,
l-am încadrat într-o strofă-nflorată în roz.
Gâtul a încăput într-un distih cu epitete
albe și moi.

Umerii și mâinile se simt comod în câteva rânduri
scurte, rotunde,
ce sfârșesc în zece lumânări mângâietoare și reci.

În câteva metafore unduioase, cu sclipiri sferice
de mătase,
ți se odihnesc sânii, pânțele și coapsele.

Mai dificil e cu toate comparațiile –
nici una nu se încumetă să găzduiască picioarele tale
sfioase.

Cu cele două litote, de-asemeni –
tălpile tale minuscule le-au făcut să crape
pe la margini...

Dar în ce verbe, ah ! ar mai fi să încapă
și surâsul tău de lumină palidă și plânsă ?

Involuție

Alunec în zăpezi curgând ca blestemele.
Plutesc, risipindu-mă-n regrete,
mă descompun în fâșii tulburi și leneșe și mă scurg,
în lutul Basarabiei, gras.

Și-ndată, îndată,
cu-o iapă bălțată,
sunt arat,
semănat
și admonestat
să-ncolțesc îndat'!

S-a făcut. Îmi scot coltele și-ncep să-mi fac drum
prin țărână.
Muncesc, târându-mă-n sus, disperat, spre muzica
luminii.
Am ieșit ! Am ieșit ! Am ieșiiit !
Dar ah, ce mizerie ! – vine spre mine o capră bătrână
și slabă...Oprîți-o ! Mă-nghi...! M-a păscut – gata.
Sunt în pânțele ei cald și amar ca pelinul.

Adorm. Și visez așternându-se peste ochii mei scurși
zăpezi aprinse și înalte până-n ceruri.

Să-ți rugum suferința

Când dă peste tine, prădalnică, suferința,
mușenia coboară în mine ca un blestem roșu.
Încărunțesc, sărutându-ți tremurul uscat și galben
al buzelor.

O, de-aș putea să-ți iau suferința !
Să ți-o rugum ca un bivol ferecat în lanțuri !
S-o rag, înjunghiat, spre ceruri !
Să pârljolesc cu ea toate cărările pământului, pe care,
îmbrățișându-se,
picioarele noastre au scris, în chinuri,
atâtea refrene de dor !

Cu Moise în tălpi

Sunt mereu la jumătatea drumului,
și tu continui să m-aștepți la capătul lui
de la începuturile lumii.

Ochii-mi ruinați în suferință îți trimit
lumină chemătoare mereu.
Buzele-mi arse îți trimit sărutul
ce-l desprind cu bocete arse.

Sunt mereu la jumătatea drumului.
Mă mai culc, în răstimpuri,
pe umbra-mi obosită, să-mi odihnesc curajul
ce mă părăsește.

De-atâta mers spre tine, visule,
neatinsule,
Moise-mi transpiră în tălpi, mirându-se
de-a binelea.

Poem ratat

Măine îți sărbătorești ziua, iar azi am murit de dor
pentru tine.

Ce păcat ! Ce păcat !
În zori, ți-aș fi izgonit, suflându-ți în gene,
ultima horboțică a visului.

Primul tău surâs matinal ar fi fost
titlul acestui poem.

Răspunsurile somnoroase la mângâierile mele grăbite
mi-erau oximoroane proaspete.

Mai apoi,
săruturile noastre-metafore s-ar fi aranjat în rânduri
cochete
și poemul ar fi avut toate șansele să încapă
în acest volum
pe o pagină, de dragoste, cântătoare.

Fără pretenții

Nici o problemă: dacă nu-ți place, femeie,
cum suferința-mi sângerează versul mereu,
n-ai decât să-ți umpli stomacul spiritual
cu merindele poeților optimiști:

    haide, savurează-le,
    siropoase, rimele,
    ritmul ce-l bat tobele,
    numărând silabele...

Într-un cuvânt, admiră-le corectitudinea catrenelor
cu dulceați, extrase din rețete tradiționale,
fără cusururi,
și lasă-mă pe mine să mă nărui, cât mă ține lacrima,
în verbul meu, care, oricum i-ai spune, ori de câte ori
i-ai schimba culoarea ori gustul aerului ce-l respiră,
tot suferință e.

Scrisoare

Am făcut o ordine deplină după plecarea ta.

Dicționarele ce le consultai tu mai des
le-am pus pe raftul din spate, să nu-mi amintească
de mișcarea lumânărilor mâinilor tale
vorbitoare de reproșuri mai mult.

Volumul lui Bacovia,
de unde-ți culegeai, palidă, regretele,
cu violet încercându-te,
l-am dat la anticar.

Mă rugai mereu să-ți citesc “Decembre”.
Te-nrourai straniu,
că nu-s capabil să scriu o piesă ca asta – ziceai,
am să-mi ucid cititorii cu imaginile mele-mpuțite
de peșteri și melci galbeni, striviți etc., etc.

Caietele studentești cu notițe ți le pun la vedere –
treci și le ia cu prima ocazie –
mi-amintesc de nopțile tale stridente,
cu cafele nervoase ce-mi stingeau somnul.

Am făcut ordine deplină-n casa noastră,
unde ne-am întomnat visele
de cum am intrat în ea ca-ntr-un blestem...

Cina de pe urmă

Am să mor lângă respirația ta de tămâie.
Îngeri cu aripi de spumă lucie
planeze de-asupra noastră,
ușori,
iar tu să-mi dai din gura ta
arsă
lingurițe cu miez suferind de pâine.

Dureze ritualul cât mai mult cu putință.
Fumul tremuratelor lumânări
depună-mi-se pe ochi straturi-straturi,
iar tu
continua-vei să-mi oferi, fărâcă cu fărâcă,
din dragostea ta neconsumată.

Cina noastră de iubire va fi.
Cea de pe urmă.
Și va face ultimul înconjur al lumii...

Plecați-mă

Îmi rup plămâni, mi-i smulg, mi-i arunc –
nu mai pot respira aerul acestui oraș unde
nesuferită mi-e orice porțiune de trotuar,
pe care-mi pun, îngrețoșat, piciorul.

Îmi scobesc ochii, mi-i scot, îi strivesc sub tălpi
îndelung –
nu mai pot privi la acest oraș !
Orice bloc, arbore, frunză îmi injectează irișii
cu venin.

N-am putut să plec din el singur.
Așteptați să m-acopere pacea fatidică
și plecați-mă voi.
Uite-o că-mi picură, picură în neuronii creierului,
înfricoșăți.

Sunt pregătit aproape.
Să mă duceți unde greierii mai bocesc subțire,
pe coasta cu trifoi înflorit,
după copilăria mea.

Asemănări

Mamei mele, Catinca Pădurariu

Ce mult te asemeni, Maică-Fecioară,
cu mama mea, în anii fără miriști de după război !

Aburul argintos și milos din ochii Tăi
e, de fapt,
căderea zilnică, frântă a mamei
în fața pântecelor noastre uscate.

Mâinile Tale de lămâi cu care-ți aduni Fiul la piept
sunt, de fapt,
cele două aripi înnebunite de disperare
ale mamei
căutând ciuperci salvatoare în Codrii Cosminului,
cele două văpăi blânde, vineți de muncă,
pe care ni le puneă căpătâi, seara,
încropindu-ne visul.

Ah, Fecioară, Lumină, Tu, arzătoare,
înfășând Universul !

Ah, mamă, Lumină suspinătoare, Tu,
desfășându-mi mereu, în zbaterea lacrimii,
sufletul !

Ilie

Tatălui meu

Atâta spunea lumii numele bărbatului
care-a iubit-o și-a smuls-o, neiubit, pe mama
din cuibul părintesc.

Mi-e dor de aerul îmbolnăvit de pâcle
al Mihorenilor mei. Cu înserarea
căzând peste umbrele ostenite-ale țăranilor
fără destin,
cum cade uitarea peste cimitire – încet,
ca-ntr-un ritual al mușeniei după-nmormântări.

Ah, suflete al meu, spre amurgul
încremenit în cele patru buchii,
să-ți iei zborul,
pe aripi cu lacrima pământului nostru-osândit
și-nstrăinat pe vecie.

Întrebări

Aerule, tu,
de ce-mi mai hrănești plămâni cu misterul tău
de viață plinitorul ?

De ce-mi mai clătești ochiul, lumino, cu tămăduirea ta
ocrotitoare ?

De păsări ciripitule,
de ce-mi mai înfiori, legănat, auzul pornit
spre-asfințituri ?

Pământule, tu, mereu al suferinței Neamului meu,
de ce-mi mai clatini, nedumerit,
trupul ?

Iar tu, cerule, iar tu, nepătrunsule, spune-mi, rugu-te:
dacă au ars atât de durut, atât de nestins pentru
aerul,
lumina,
pasărea
și pământul, acoperitul de sarea plânsă
a trupurilor
lor
frânte,
cum mai luminează ele, sufletele părinților mei,
imensitatea de spaimă a întunericului tău
veșnic ?

Piatră-ngândurată

O piatră-ngândurată-n fața casei
unde-mi umpleam ochii cu lumina-aurie,
dintâi,
a gutuilor copti,
cu verdele-amârui, vorbitor al nukului...

O văd,
scufundându-mă-n ape sugătoare;
o aud,
subțiiindu-mă să trec printre monștri;
o pipăi,
amurgu-absorbindu-mă-n peșteri fierbinți.

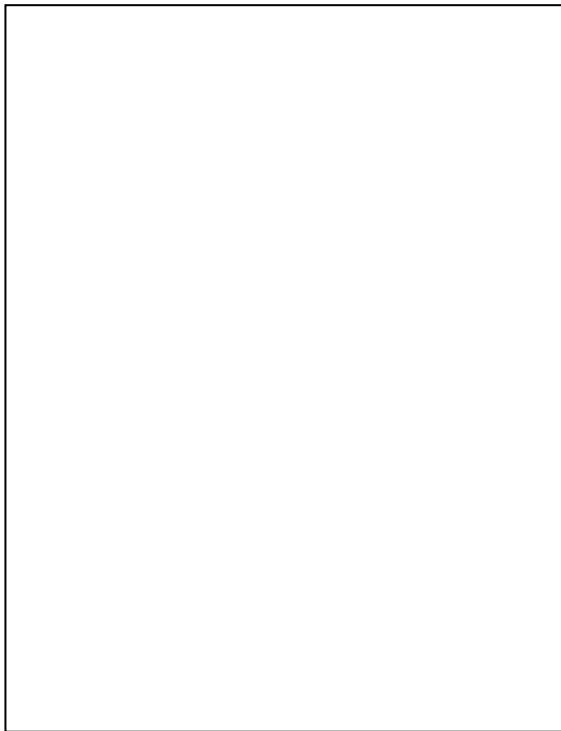
O piatră-ngândurată mă mai ține
în fața unui prag ce m-a trimis în cele
patru vânturi
să deprind să renasc pentru-o zi,
murind pentru-un veac.

Revenire în toamne

Mi-am risipit comorile – gata.
Sunt sărac și gol ca nisipul.
În templul ruinat al sufletului meu
seceta luminii face ravagii.

Spusa-mi
încremenește-n laringe.
Mi-au rămas doar cuvintele cu care
îmi pot chema câinele, saluta cerșetorii
și mai pot scrie pe-o pagină-a tensiunii
arteriale
un micuț răvaș de adio.

Pentru că
am mai trecut printr-o toamnă.
M-am încărcat cu-atâta mahnă și pâcle,
că-s hotărât să-mi ajungă măcar
pân' la început de octombrie viitor, ca
să-mi reiau, înfometat, cazna
călătoriilor mele prin toamnele lumii...

*FEMEIE
A TÂRZIULUI*

Toamnele lui Adam

Alunec, Doamne, mă mistui,
pe rând,
În plânsele toamne-ale-acestui
pământ.

În arborii lui noiembrie,
gripați,
Îmi zvântează creierii
înfierbântați.

Cu frunzele căzând ca
sentințele
Îmi oblojesc, clătinate,
căințele.

În cuiburile de păsări,
părăsite,
Îmi dosesc amintirile
cernite.

Cu aripile cioarelor
croncănitoare
Îmi acopăr visul de flori
și de soare.

Adorm umed în murmurul
ploilor.
Mă scol tremurat în zorile
brumelor.

Mă înnod, în vânturile lor,
mă zdrumic.
Îmi scurg irișii în cețurile lor,
mă întunec !

Iată-mă-s, Doamne, nu pot cădea
mai jos –
Rob al păcatului celui mai
frumos.

Copil răstignit pe laptele
mumei,
Înmormântat în toamnele
lumii.

Sunt al lui neunde

Mă țin de flacăra lumânărilor
să nu cad.

Sunt al lui neunde și de el
ascult înrobit.

Poemul în care am vrut
pân' la capăt să ard,
Nescris și demult a pierit.

Atâta poezie s-a mistuit
în mine,
C-aș clădi din ea o catedrală.
Numai cu versul ce încă
nu l-am scris pentru tine
Mi-aș tămădui Neamul
de-orice boală.

Cu fiecă respirație a creierului
fiert,
Alunec în neunde mereu.
Și de-atâta cădere fumegândă-n
deșert,
Mă îmbolnăvesc tot mai greu
de Dumnezeu.

Ca parfumul

Fără surâsu-ți de crin,
Versu-mi se naște ca betonul.
Și mirosind a pelin,
Vocalele îi țin vidului
unisonul.

Supărate, consoanele,
Fără sânii tăi ca omătul,
Îmi părăsesc metaforele,
Cuvântul pierindu-mi
cu-ncetul.

Fără piciorul tău mic,
Dezvelit în neștire, pe-o clipă,
Ritmul îmi este calic,
Iar rima se naște
stâlcită.

Femeie, tu, ușoară
Ca parfumul crizantemelor,
De-acum a câta oară
Te-aduc în fiorul
poemelor !

Făptura ta

Firavă,
ca speranța săracului,
Timidă,
ca gândul sărutului dintâi,
Când zorii s-or închide
pe pleoapele-mi de lămâi,
Îmi vei sta și tu la căpătâi ?

Vino,
de nu ți-e frică.
Așa cum ești, racoțea,
mică,
Slobozindu-mi sufletul gălbui,
Tot atunci voi inspira
Făptura ta
în locul lui.

Noiembrie, singur

Un soare spasmodic pe străzi
leșinând
Și arborii-și caută umbra pierită.
Tot mai mult mă-ntunec, femeie,
văzând
Cum ți se topește ființa smerită.

Cum se veștezește în ochii tăi
surzi
Caisu-nflorit, scuturându-se,
Cum te chem cu sufletul, și tu
nu m-auzi,
Pasul tău strivit îndepărtându-se.

Și acuma când, mâncat de vânt,
cerul
Ne scui pă-n bucate, ne plouă în vis,
Te văd aruncându-ți, pe furiș,
misterul
Din cuvântul nespus, din surâs...

Noiembrie, blând

Azi, șase noiembrie, blând,
Am scos cheia din broască
și surd
Îmi mușc auzu-așteptând
Pașii tăi pe scări
să-i aud.

După geamuri e soare netot.
Ah, cum aștept ploile
Să-mi spele creierul, iar vântul
să mi-l zdruncine tot,
Pân' or veni miresele,
ninsorile.

Tace telefonul. Nici o ureche
Nu vrea să se-mpută
Cu glasul meu pierit.
Sunt o haină veche,
Tristă și slută,
Pe care dragostea ta
a spălat-o mereu și cârpit...

Chemați-mă cu numele câinelui

Mă-nverzesc, de la un timp,
ca un pământ părăsit.
Năpădește peste mine pălămida
visului adormit.

Când eram în urcuș, nu știam
ce-i popasul.
Acum, dibuind scările,
îmi asurzește pasul.

În dreapta am un străin
ce mă latră.
În stânga, un amic ce m-a trădat
nu o dată.

În față-i hăul unde
mi se scurge visul.
În spate-i iubita ce nu-și mai
înflorește surâsul.

De-l veți auzi cumva strigându-mă
pe Crist,
Chemați-mă cu numele câinelui
obosit și trist...

Ușoară

Femeie, tu, sufletule,
Ca lumânarea de ușoară,
Te urc pe-o aripă de fluture
Și el continuă să zboare !

Spune-mi, lacrimo, tu

Dureri de cap îmi gâtuie suflarea.
Mă desprind de pământ, nu mai sunt
al lui.

Omături negre se întind cât e zarea
Și-s mărunț, c-aș intra și-n gaură
de cui.

Nu mai cern fulgii, doamna mea târzie.
Văzduhul miroase a gunoaie pierite.
Gândurile mi-s încâlcite. Scrie-mi
pe-o hârtie
Ce trebuie să fac de-acum înainte.

Cui se cuvine să-i întind respectuos
mâna,
Cui să-i întorc spatele, supărat,
ca dușmanului,
Pe cine trebuie să-l aștept întruna,
Și pe cine
doar la asfințitul soarelui.

Scrie-mi în listă de câte ori pe ceas
Să te strâng în brațe și să te
sărut,
Când să-ți vorbesc de dragoste
în glas
Și când, în muțenie, să te iubesc,
durut.

Spune-mi tu, lacrimo, în ce zi,
în ce lună
Mai ușor e – murind, ne-murind ? –
să te părăsesc ?
Când cerul e mire ori când plouă
și tună,
La mormântul sufletului meu
să-mpietresc ?

Așteptarea clipei

Femeie cu ochi ca mărgelile,
De ceruri alintată,
Vino, că de-atâta-așteptare,
ca surcelele
Inima mi-i uscată.

În odaie aerul e cu noduri
Și-i amar ca pelinu-n
pustie.
O liniște coboară din poduri
Ca-ntr-un depozit uriaș
de sicrie.

Șvabii-n bucătărie,
la libertate,
Fac cină copioasă, iar eu
Flămând și strivit între pagini
de carte,
Uit tot mai mult de Dumnezeu.

Hai, femeie, cu gura ca pruna
Din pomii Edenului,
vorbitori,
Vino să privești prin perdele
cum luna
Iese-mbăiată din nori.

Frigul îmi pune plumb alb
pe pleoape
Și-atâția curenți mă trec,
pustiitori.
Aștept clipa, o aștept
să mă-ngroape
În brațele tale tot mai mici
de fiori.

Lasă-mă, plânso

Ca lumânarea,
suspinândă și tristă,
În irișii tăi
plânge Maica Precistă.

Gura ta
când obrazul mi-atinge,
Îmi lasă flori
pătate de sânge.

Mâinile
când mi le pui pe piept,
Simt cum te-ngropi
în mine încet.

În trunchiu-mi
umplut cu bocete, femeie,
Se strecoară Nevăzuta
să steie.

Lasă-mă, plânso,
să plec eu întâi –
Sunt Adam cu toamnele
mai târzii...

După plecarea ta

Imaginea ta de ieduță
cuminte,
Cu piele de crin răsădit
în biserică,
Mi-a intrat în văz,
Mi-a crescut în carne,
veșminte,
Cu ea orice zi mi-era
Sfânta Duminică.

După plecarea ta
îngândurată,
Aerul mi s-a uscat în plămâni
Și-am început să mănânc
piatră-nfierbântată
Și să beau din părăsite fântâni.

Diminețile mi s-au făcut
asfințituri,
Amiezile mă dau în răcori.
Buzele ce mi le topeai
cu săruturi
Tânjesc ca brazda după ninsori.

Părăsesc înălțimile,
rotundele,
Prăpăstiile îmi rânjesc dulce
ca târfele.
De unde vin, oriunde m-aș duce,
Îmi fumegă sufletul,
Îmi sparg, îndărătnice,
creierul
amintirile.

O, întârziato, de nu mai revii
Cât vara-ncă linge praful
în Bălți,
Ar putea să te-aștepte,
să știi,
O umbră muribundă
din bucăți...

Sclav anonim

Cu ispitele trupului tău de lozie
timidă
Aș scrie-un poem în această iarnă
toridă.
Atâția curenți fierbinți îmi ard
cugetarea,
Că pot aprinde cu ei oricând
zarea.

Clipele, fără tine, sunt posace
și slute.
Cuvintele ce n-ajung la tine
sunt mărunte.
Respirația pixului când îți scriu
numele
E dulce ca izvorul ce luminează
fântânile.

De-aceea îl las să-nflorească
hârtia,
S-o frigă cu patimi, zbatându-și
făclia.
Roagă-mă să-mi las cafeaua – ah !
robu-i mereu !
Și capul aprins să-l culc lângă
umărul tău.

Bocească târziul
în manuscrisele mele
târzii.
Sclavul tău iar fi-voi, ci de asta
nicicând n-ai să știi...

Mahnă de pelin

Sunt o lumânare pe jumătate
aprinsă
Și așa-i fumegândă e respirația mea
stinsă.

De-atâtea răscoliri în neputință,
am devenit
Un asfințit de zare, putregăios,
ruginit.

În serile cu ploi torcând în geam
smerite,
Îmi mai aduc, femeie, și de tine-
aminte.

Dar în loc sufletul să-mi miroase
a crin,
El mi se acoperă cu mahnă de
pelin.

De ce mi te-am lăsat, mă-ntreb,
ca un nerod,
Crescând durut în mine,
să dai rod ?

Puteam doar să te smulg ca pe un
mărăcină,
Când începusei-abea să încolțești
în mine.

Acum vlăstarii trunchiului tău
suferind
Îmi străpung tot viul rămas,
mi-l aprind !

Și-n rostogolirile spre genunea
deschisă,
Iată-mă-s: o lumânare pe jumătate
stinsă.

Pericol de înec

Sunt bătrân ca o tufă de mărăcine,
din celălalt veac.

Am început să mor pentru tine
De când sunt ca un spin
părăsit și sărac.

Continuu să scriu poeme triste
Pe file de singurătate.
M-am împăcat – în odaia-mi
să nu existe,
Decât umbra-mi ruptă-n
jumătate.

Din pereți vin sunete de liniște,
stridente.
În oglindă mi-e chipul strivit.
Sarea prinde mucegai
în alimente
Și aerul, ne-ajungând în plămâni,
a pierit.

Trece timpul prin mine,
lătrând sec,
Și clipele, în răstimpuri,
împietresc.
În flacăra cuvintelor aș putea
să mă-nec,
Dacă ți-aș spune că te mai
iubesc.

Rugă pentru uitare de noiembrie

Noiembrie încalecă după geam
vântul

Și plopul mahmur frunza-și
scuipă.

Acum când e gata să mă-nghită
pământul,

Acuma, femeie, mă uită.

Aruncă-n foc plicurile-n care

Îți cerșeam iubirea ca un
idiot

Și cu sufletul intrat
în sărbătoare

Mă zvârcoleam

în pântecul tău

tot.

Aruncă din ele cuvintele
moarte

În care, topit pe sânii tăi,
în vis,

Ca un condamnat scăpat
la libertate,

Îți sorbeam enigma din
surâs.

Dorul din buze-ți sorbeam,
nesupusul,
Și floarea din ochi,
blânzi mințindu-mă.
Teme-te de Domnul,
de mai crezi într-însul.
Aruncă, te rog, toate.
Cruță-mă.

Noiembrie paște prin parcuri,
aiurit,
Negură de pripas și slută.
Acuma când încep și eu să uit
că te-am iubit,
Acum, femeie, mă uită.

Soarele, fără dragoste

Peste orașul ăsta ce piere murdar
Pe-o plapumă de muști amorțite,
Au căzut omături, și tu
nici măcar
Nu mă miști dulce
ca-nainte.

Că mă visezi cum, mire tinerel,
Prindeam buzduganul pe
degetul mic,
Cântându-ți sub geam un gazel,
În care eu te iubesc, iar tu
doar un pic.

Troiene pietroase au încins
trotuarele
Și pași, scârțâind, creierul
spintecă.
Când am să mor de dragul tău,
Soarele
Nu va putea răsări nici în zi
de Duminică.

În nopți de veghe

Acest noiembrie bleg și cocoșat
Ce-și filtrează cețurile
prin plămâni mei
Mă trimite-n nopți de veghe
spre un sat,
Într-o copilărie plânsă
și fără bunei.

Aveam acolo o casă cu grinzi
afumate,
Sub care mama-și tăinuia lacrima
în smoc de busuioc,
Un tată cu grajdul hrentuit
în spate,
Două surori frumoase,
de foame uscate.
Și fără de noroc.

Acest noiembrie bătrân îmi e drag,
Pentru că-n amurgul lunecos
ca lama cuțitului,
Văzul îmi adună o bătrână-n prag
Ce, după război, m-a hrănit
cu suferința laptelui...

Ghinuța

Surorii mele

Cu cuvântul “mamă” te-au luminat
Copiii surorii noastre când erau
bătuți.
Îi ogoiai pe genunchii unde mi-am
scuturat
Și eu lacrima,
în anii flămânzi și desculți.

De-ți rămânea o fărâma de mămăligă
în plus,
În '47 când rusul ne-a furat pâinea,
O strecurai fraților mai mici,
pe ascuns,
Tu hrănindu-te, în fața icoanelor,
cu rugăciunea.

Frumoasă ca o floare în anii
de fetie,
Nu te-am văzut la braț cu un flăcău
o dată.
Te rușinai și de puful păpădiei,
De-ți pătrundea în sân
prin bluza-nfiorată.

Astăzi nepoții nu-ți mai vin
în brațe –
puii de cloșcă le-au luat locul.
Cernită ca Maria,
firavă ca firul de ață,
Tot îți mai aștepți, soră-maică,
norocul ?

Femeie a târziului

Decembrie moare ofticos
în copaci
Și-un gol imens urlă-n văzduhul
străveziu.
Suspină târziul în vorbele tale
când taci
Și-n versul meu te naști
dureros de târziu.

Târziul hibernează în zilele
lungi
Și-ai să vii – mi-e teamă –
cu căință.
Femeie-a târziului,
când ai să ajungi,
Voi fi îngropat în suferință.

Decembrie suflă pe nări
disperarea
Și-ntre cer și pământ e
pustiul.
Numai noi suntem,
cât ne-a-ncăput zarea:
Eu,
Tu
și-ntre noi, sângerând,
târziul.

Colind durut

S-au așternut zăpezile tari
Peste inima mea și prin parcuri.
Răsăriturile tale în praguri,
când apari,
Sunt pentru mine cele mai dragi
leacuri.

Destinul ni-i pietros.
Asfințiturile
tot mai des se pun între noi,
ruginoase.
Și-atunci, cad peste ambii
tăcerile
Și-n ne-cuvinte murim, albind,
în case.

Ferestrele s-au acoperit cu gheață
și dor,
Iar nopțile se lătesc viscolind.
Am să mă prefac,
cu tine-n gând de-am să mor,
În cel mai durut de la facerea lumii
colind.

Să-mi plângi la creștet

M-oi duce, pe-omături împietrite,
într-o iarnă
Cu aer tare, țepos, de mărăcine.
Femeie, târzio, tu, nu-ți fie teamă –
Chiar să vrei, n-am să te pot lua
cu mine.

Cine-mi va mângâia bulgării
pe mormânt,
Acoperindu-i cu sarea ochiului ?
Cine va descoperi în zori
că nu sunt ?
Cine mă va scoate din muzeul
albumului ?

Nu te iau, lumânare, tu, plânsă.
Mă voi duce singur
(ah, mă vor duce !)
Vor coborî pâclele, zarea va fi
stinsă,
Când m-or legăna pe frânghii,
sub cruce.

Să-mi plângi la creștet.
Bocetul tău
să-mi arză ca văpaia auzul
împietrit !
Apăsat în adâncuri,
strivit sub lutul greu,
Să mă-nsenin o clipă,
că am plecat
iubit.

Februarie, înaintea rugăciunilor

Acest sfârșit de februarie,
lăptos,
Cu-nvolburări de fulgi și vânturi
de noapte,
Mă înspăimântă, mă doare
canceros
Și mă-ngroapă-n amintiri
îndepărtate.

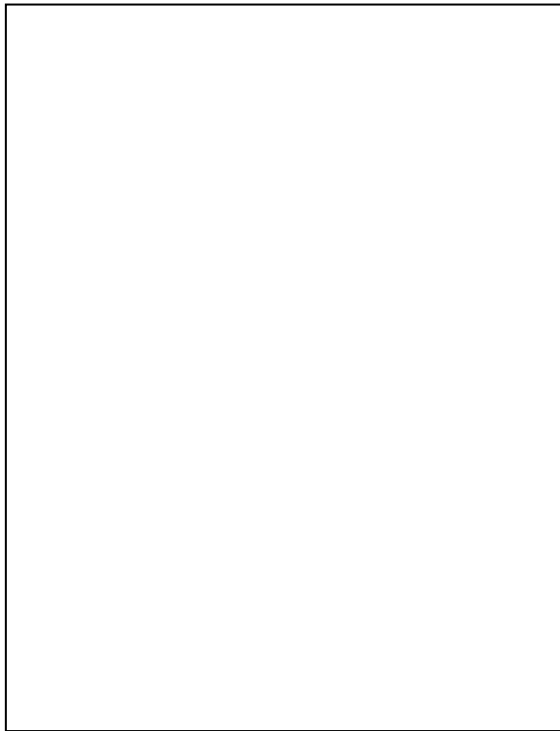
Pân' la miezul nopții au rămas
Câteva oftaturi și-o cafea
tare.
Prin aerul casei mele, gras,
Umbra-mi se cutremură
ca o arătare.

Suspină îndelung liniștea-n
urechi,
Amintirile m-acoperă, mă sug,
mă frâng.
Creieru-mi arde. Parcă sunt
la priveghi
Și de fruntea-mi
lumânările toți
și le-aprind.

Degradă am să-mi rostesc
rugăciunea
În genunchii fierbinți
și goi.
Și-am să-ți spun, Doamne,
toată-amărăciunea,
Că-n tot Universul vom fi doar
noi doi...

SUFERINȚA PSALMIOR

Psalmul I – Flacăra stinsă

Doamne, aerul ce-l respir, între convulsiile
pământului,
ar putea să-mi explodeze-n plămâni,
aprins de-atâta disperare.
Cu lacrima din ochii mei rătăciți, aș putea stinge
agonia pădurilor în flăcări.

Dacă nu gem, dacă nu-mi smulg dinții,
e pentru că revolta mi-a intrat în repaosul sec.

Pe unde calc, se surpă pământul.
Unde-mi ajunge văzul, putrezește lumina.
Prosternat la picioarele Tale, sunt așa de mic și
cuminte –
o flacăra stinsă în haos...

El n-a ieșit de sub vraja Ta, Doamne ?

Psalmul II – Cheutoarea

Scârbă mi-e, Dumnezeu meu,
de lumea ce-ai creat-o și-ai vârat-o în mine cu sila !

Îi cos cheutoare de mătase creierului meu fumegând –
am să-l anin de-un arbore găunos și uscat
de la marginea drumului
pe unde, holbați, mișună străinii cu nările roșii.
Uite-i cum scormonesc
prin țărâna pământului meu sângerând,
în cautarea comorilor.
Și eu, tolănit, îi urmăresc ca un idiot melancolic !

Îndeamnă-i, Doamne, să-mi bată sufletul cu pietrele
disprețului.
Până când va rămâne din el doar această cheutoare
de mătase,
prin gaura căreia ochiul Tău mă va privi cu mirare.

Psalmul III – Strigăt pentru el

Pe semne, mi-ai pedepsit, Doamne,
Neamul
pentru vecii să stea țintuit pe crucea suferinței.

Nu ți-e milă văzându-l
cum umilința-l rostogolește prin grădinile înflorite
ale străinului ?

Uite-l, rupt, cu capul albit în țărână.
Uite-l, spăsit și flămând ca ocnașul,
târându-și sufletu-nvelit în obele
pe la pragurile de marmur ale pripășiților.

Nici de-auzit, nu-l auzi, Doamne,
cum bocetul său aprinde văzduhul,
în disperare, pân' la cer săgetându-l ?

Psalmul IV – Lumânare mișcătoare

Mă poticnesc de-o ață de mosorel.
Sunt o lumânare mișcătoare,
de care-i este milă și cerșetorului de pâine uscată.

Ce-ai să faci cu mine, Doamne, dincolo ?
Să-ți ud florile ? Ar pieri de sete.
Să-ți îngrijesc merii ? I-ar mânca viermii.
Să-ți rânesc fântânile ? Le-ar seca apa.
Să-ți șterg ferestrele ? Ar fugi de ele lumina,
s-ar îngrămădi, în ochii lor, ploile oarbe
și-ar face-n ei cuib de piatră întunericul.

Lasă-mi mai bine sufletul aici,
pe unde m-a păscut și-ngenuncheat suferința.
Zbuciumă-se ca un duh osândit pe la pragurile
unde m-a ars disperarea,
unde-am viscolit în iubire și
m-au frânt și-nghițit, despotice, trădările.

Iartă-mă, Doamne,
dar ce mi-s înălțimile Tale, înfiorătoarele,
pe lângă-nserările sufletului meu,
bântuit de tristețea acestui pământ ?

Psalmul V – Xeroxat, sărutul Iudei

De ce boli vei fi zăcut, Doamne, –
iartă-mi curiozitatea neroadă –
când ne-ai zămislit Neamul ?

Privește-ne,
albăstriți de invidie, cum, ascunși,
împroșcăm cu otravă grădinile Tale-nflorite,
strivindu-le parfumul.

Iată-ne,
înveliți în țoalele-ntunericului,
furișându-ne cu pâra în sân, prin spatele zidurilor.

Iuda strigă răgușit, de două milenii, în tălpile noastre,
grăbindu-ne pasul, strecurându-ne-n palme cuiele,
în buzunarele-adânci, pumnalele.
Mirosul sângelui de frate ne umflă, victorios, nările.

Iuda-și xeroxează sărutul – să ne-ajungă la toți.

Psalmul VI – Rugă pentru Bucovina

*Preacucernicului părinte
Mihail Jar*

De aici,
îngropat pân' la ultima lacrimă în suferințele
Bucovinei,
mă rog, Doamne, Ție, pentru izbăvirea acestor români
cu trandafirii inimii, albi, înmâliți de veninul
străinului.

Uite-l, Doamne,
cum își poartă semeț bocancii murdari
prin altarul sufletului lor uscat de umilință.
Uite-l cățarat pe trupul lor, sângerat clătînându-se,
tot mai aproape de lumina plânsă a ochiului,
respirația pâlpâitoare, de zefir bolnav,
tot mai aproape de gura lor cu bocete-asurzite.

Încoace,
spre satul copilăriei mele pârjolate în arșiți,
rog, Doamne, să-ți trimiți îndurarea,
spre-acest pământ unde speranța intră-n amurgul
resemnării fatidice.

Psalmul VII – De-necrezare

Aerul e înfricoșat.

Lumina are ascuțișuri de brici.

Cugetu-mi sângerează, fierbinte,
când mă-ncumet de fiecă dată, Doamne,
să Te săgetez cu cuvântul.

Ca și-acum,

când voi să te-ntreb iarăși

de răstignitu-n suferință Neamul meu.

Chiar așa, Doamne, îți place Ție să-l vezi

împrăștiat prin miriștile lumii,

cerșind pâine stăpânului spân ?

Să-l auzi îngenuncheat, plângând în cântecele
străinului ?

Te mulțumești, Doamne, să-l știi,

înghițindu-și lacrima de piatră

și-ngropându-și miresele speranței

la începutul fiecărei dimineți ?

Nu voi să cred, Doamne !

Nu voi !

Psalmul VIII – Întârziat și trist

Voi fi poetul cel mai întârziat cu puțință.
Și mai trist ca bulgării pe care i-ai pedepsit, Doamne,
să nu înfloreze niciodată sămânța.

Voi fi poetul îngropat în lacrima toamnelor,
în diminețile tremurătoare ale brumei de noiembrie.

Cu sufletul rupt în amiezile zilei,
voi fi poetul rostogolirilor în abisuri,
răstignirilor pe crucea regretelor, nesfârșitele.

Doamne, ce arsă de friguri e foaia
pe care-mi port, sângerat, pixul !

Psalmul IX – Cazna

Arghezi, monahul, în chilia
Cu podelele ei găurite,
Ți-a sporit-întunecat strălucirea
În cuvintele lui potrivite.

Eu, Doamne, băgat până-n gât
În covorul moale-nflorat,
Nu pot s-adaug la ea decât
Câte-un vers mic, tremurat.

Pentru că eu nu sunt, nu-s
Viermele curios ce s-ar încumeta
Să încerce a Te zări sus
Sau în ochiul țărănei a Te căuta.

Cazna mea este alta: să pot,
Sufletul culcându-mi-l pe mărăcine,
Să uit că exist, Doamne, de tot
Și suferința Ta s-o am întregă-n mine.

Psalmul X – Cine sunt?

Doamne,
au rămas doar câteva ceasuri
Și trec în două mii doi
Un înstrăinat huiduit.
De-atâta viață fără popasuri
Și de-atâta noroi,
În disperare am intrat
și-ncremenit.

Înțeleg,
funia zilelor îmi trosnește
Și-o mănâncă putregaiul
fir cu fir.
Unica,
fila nescrisă mă mai dorește,
În rest,
sunt dușmănit și de aerul
ce-l respir.

Dacă
și-n Tine uneori n-aș crede,
M-aș târi pe pământ ca o umbră
de ceară,
Mi-aș năpăstui ochii
doar cu tot ce se vede
Și-aș face legământ și cu inimi
de fiară.

Dar așa,
mă zbucium, Doamne, mereu
Între Tine și golul etern.
Și mă-ntreb, în iarna inimii, grea:
Cine sunt eu –
Cel pregătit să intre-n infern
Sau cel ce nu știe ce vrea ?

Psalmul XI – Căutătorul de noroc

După miezul acestei nopți, iubito,
A nins peste zarzării înfloriți.
Vino să-i vezi și tu, întârziato,
Cum stau, alb condamnați
și spășiți.

Cerul îmi trimite în fereastră
Negură supărată
și lapoviță.
Zgribulite, florile din gلاstră
Respiră aburii beți
din cratiță.

Mi-aș pune și creierul puțin
Să se încălzească la foc...
Am rămas, Doamne, același
ied bătrân,
Mereu căutătorul de noroc.

Îl caut prin cețuri vrăjmașe,
Prin grădini aprinse
de flori,
În gândurile mele pătimașe,
În sufletu-mi albăstrit
de ninsori...

Dar nu-l găsesc, nu ! Poate că-i bine
Sunt lutul viu,
de toamne strivit,
Măcinat, mergând orb spre Tine,
Și ars în speranța
de a-l fi găsit.

Psalmul XII – Vierme visător

Doamne,
după ce Arghezi-n psalmul său
Te-a bătut cu lacrima în cuie,
Evadezi din sufletu-mi mereu
Când mi-l dogorăsc
în poezie.

Pentru că de câte ori pornesc
Să cobor înfiorat în mine,
Stelele din suflet îmi orbesc,
Dorurile lui se nasc
străine.

Știu:
orbiți, te-au înfierat scribi prea destui –
Ochiul Tău n-a tremurat un pic !
Te ajunge doar ocară geniului ?
Lângă el Tu chiar Te simți
mai mic ?

Lasă, că poetul Alexandru
Ți-o fi pus pe rană rugă lină...
Căci Tu din ne-naștere ești tandru
Și ne poți “mânca” și-așa,
cu vină.

Nu-mi
mai evada din suflet, Doamne, când
Tot Tu
mă îndemni să-l port, topit,
prin haos.
Vierme visător mereu aici fiind,
Vierme lasă-mă și-n veșnicul
repaos.

Psalmul XIII – Psalm de martie

În acest martie nervos, schizofrenic,
Cugetul mi-e cețos și curtat de-ntuneric.

Creierul fragil ca un fir de tort
Protestează-n fața oricărui efort.

Ideile-ncropindu-se vagi și smerite,
Pier înainte de-a naște cuvinte.

Pașii mi se-ndreaptă-n același timp, muți,
Și spre Tine, Doamne, și spre cei căzuți.

La juma' de cale, ne-având cui da mâna,
Mlaștini mă absorb, mă-nghite furtuna.

Și spunându-mi iarăși: prea târziu Te chem,
Mai mor, răstignindu-mă și-n acest poem.

Psalmul XIV – Ea

Mi-e frig de Tine, Doamne. Uneori mi-e frig...
Dar, ca un răzvrătit cu gând întors, vreau să te-ating !

Și când întind mâna, tremurat, înainte,
Dau de sânul Femeii, lacom, fierbinte !

Despică-mi, Doamne, creierul, ne-cumintele !
Smulge-mi neuronii ce tăinuiesc ispitele !

Întunecă-mi ochiul ce-i absoarbe nudul !
Usucă-mi gura ce descântă sărutul !

Zdrobește lumea, hai ! Căci Tu ai creat-o !
Dar lasă-mi-o, Doamne, pe EA ... Cum mi-ai dat-o.

SUMAR

Psalmist la computer de Nicolae Dabija ____ 4

Restanțier

Răstignitul	7
Recuperând timpul	8
Restanțier	9
Martie	10
Deșert	11
Fără moștenirea lui William	12
Cu și fără tine	13
Pericol	15
Sătul de mine	16
Hai, mai șoptește-mi	17
Oboseala	18
Gri	19
Viscolul diavolului	20
Boabă respirând	21
Ascunzătoare	22
Balena albastră	23
Atât	24
Regina din irișii lui Villon	25
Reînțușiți-mă-n toamne	26
Ca o cugetare timidă	27
Aorta	28
Râvnind descântecul	29
Albul filelor	30
Ataraxia	31
Înec	32
Poemele matinale	33
Disperare, sânge-nvolburat	34
Repausul transpirând	35
Urme	36
Pâinea	37
Sunt al lui dincolo	38
Exclamație pentru târziul salvator	39
Schimb	40

Înmormântată-n vers	41
Involuție	42
Să-ți rugum suferința	43
Cu Moise în tălpi	44
Poem ratat	45
Fără pretenții	46
Scrisoare	47
Cina de pe urmă	48
Plecați-mă	49
Asemănări	50
Ilie	51
Întrebări	52
Piatra-ngândurată	53
Revenire în toamne	54

Femeie a târziului

Toamnele lui Adam	57
Sunt al lui neunde	59
Ca parfumul	60
Făptura ta	61
Noiembrie, singur	62
Noiembrie, blând	63
Chemați-mă cu numele câinelui	64
Ușoară	65
Spune-mi, lacrimo, tu	66
Așteptarea clipei	68
Lasă-mă, plânso	70
După plecarea ta	71
Sclav anonim	73
Mahnă de pelin	75
Pericol de înec	77
Rugă pentru uitare de noiembrie	78
Soarele, fără dragoste	80
În nopți de veghe	81
Ghinoța	82
Femeie a târziului	84

Colind durut _____	85
Să-mi plângi la creștet _____	86
Februarie, înainte rugăciunilor _____	88

Suferința psalmilor

Psalmul I – Flacăra stinsă _____	93
Psalmul II – Cheutorea _____	94
Psalmul III – Strigăt pentru el _____	95
Psalmul IV – Lumânare mișcătoare _____	96
Psalmul V – Xeroxat, sărutul Iudei _____	97
Psalmul VI – Rugă pentru Bucovina _____	98
Psalmul VII – De-necrezare _____	99
Psalmul VIII – Întârziat și trist _____	100
Psalmul IX – Cazna _____	101
Psalmul X – Cine sunt _____	102
Psalmul XI – Căutătorul de noroc _____	104
Psalmul XII – Vierme visător _____	106
Psalmul XIII – Psalm de martie _____	108
Psalmul XIV – Ea _____	109